

Sy-li spěwał,
Pilnje džělał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čel

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždu kóbotu w Smolerjez knihicziščezetni w Budystalinje a je tam ja sčtwórtletnu pschědplatu 40 np. dostacž.

Nowe lěto.

Matth. 28, 20.

We Jesuřowym mjenje bmy s džakowanjom stare lěto wobsanfli a s modlenjom a s Božej službu nowe sapočeli. Sčto nam nowe lěto pschinjeke, hač sbože abo domapytanja, kotrež su tež snamjenja bójskeje lubosče, to žadny njewě. Ale to jene wěmy: Jesuřa nam sašo pschinjeke. Jeho bswjate mjeno debi přeni džeń lěta. W nim je nasche sbožo wobsanfnjene. Duž so jemu s nowa doměrný a jeho wodžazemu, bweřla a trošćta polnemu kralowiskemu bswbjenju, kotrež sadny jeho naj-bwječzišćeho mjena steji:

Glaj! Sa bwm pola wař wšćitke dny hač do skóncženja bweřta.

Wczera a dženka je Jesuř Křystuř, a tón bamy, kiž wón je, budže tež dale, haj, hač do wěcznosče nasche wukhowanje. Jeho mjeno, kiž steji jako skote napišmo nad wrotami noweho lěta, jako jařna hwěsda na dalschim njesnatym puczu žiwjenja, je trošćtný a bweřly wodžer kaž přenjeho dnja, tak zyleho lěta. Sčtož bebi hnady polnu móz jeho mjena wuswoli sa bweřlo na bwojim puczu, temu budže nowe lěto wěscze lěto sboža, sbožowný czař, kotryž jemu nicžo druge njepschinjeke hač to, sčtož dyrbi jemu k lěpschemu bswzicž. Jeho mjeno blyščezki so rjenje jako hwěsda njebjeska tež w cžěmnych semšćich nozach. Wczera a dženka a wěcznje tón bamy Jesuř je Křystuř; k temu mamy nadžiju!

Čłowjek widzi, sčtož je pschěd woczomaj a sčtož je czařne, ale nasch Sbožnik wuczi nař hladacž na to, sčtož je duchowne a wěczne. Sbožnej stej tej woczki, kotrež w pscheměnenju czařow a lětow widžitej, sčtož wobsteji a traje: Jesuř je to A a to D, spocžatk a kónc.

Jesuř wczera a dženka! Wón drje widomny njeje, ale tola we blyščim rosomje pschi nař wostanje se bwojej žiwej a žiwjenje dawazej pschitomnosczu. Wón lubi: Sa bwm pola wař! A my wěmy, so wón bwowo dzerži. Wšćha bojošč, wšćhón njeměr a stysł, wšćho spytowanje a wšćhón hrěch sańdže; sbožny měr, sbožo a sbožnoscz cze pschěczahuje, hdyž ty wotpoczujesč w Křystuřowej hnadže a lubosčzi a s tym na Božej wótznej wutrobje a wo nicžo wšćsčće nježadacš. Wšćho semšće horjo je pomjeřšćene, ty jo bjerjesč s Božeje wótzneje ruki. Wšćha druha staroscz je wot tebe wšćata s tej jenej wulkej starosczu, so by s Jesuřom sjednocženy wostak, ty ju cziřnjesč na teho Kņjesa. Tvoje džělo dže czi wot rukow derje a s wjeke-łosczu jo dokonjesč. Praj, njejsč ty we bwojim modlenju sčhonił: Jesuř je so mnu a mje wofčewja? Hač dotak wěscze wšćhědnje.

Wón be a je a budže pola nař. Wón bwm — to njerěta jeho wuczba abo jeho wopomnječe. Hdžež dwaj abo tsjo sšromadženi su w jeho mjenje, tam je wón bswjedza mjes nimi. Jeho bliskoscz pschinjeke wulki měr a Boži pokoj do wutrobny. Pod modlitwami njejsčmy bami, ale Jesuř dže s nami. To budž nasche nowolětne doměrenje, nascha nadžija a nasche wjekele. Na czařach, hdyž budže

nam jeho trjeba, njebudže tež w nowym lěcže pobrachowacž. Jedyn džen móže telko srudoby a bolosče, telko hórkosče a czejkosče w šebi potajicž, so ja zyle žiwjenje wjazn móžno njeje, jeho hluboku ranu sahajicž. Wón budž wschitkim srudnym blisko se šwojim troschtom, wschitkim hubjenym se šwojej pomozu. Srudoba a njesbože a tyschnosć czejnje husto hlubšcho k Jesuše, k pravemu pscheczelej a pomoznikaj, dyžli sbožo. Jesuš woštanje pola naš wschitke dny.

Jesuš reka Šbóžnik. Wón budže šwój lud šbóžny cžinicž. We žanym druhim njeje šbóžnosć. Wjele ducha-móžnych a wulkich je na šwěcže pobyló a jich mjena šu šapifane na taflach stawisnow s njewuhašlimym pišmom a jako jasne hwěšdy šo blyšcža na njeju šwětnych po-deńdženjom a jich wopomnjecže njesańdže, a tola šu a woštanu daloko pschetrjehene wot jeneho mjena a šhubja šwoju jasnosć psched jenym mjenom, kiž je šlónzo na njeju našeho žiwjenja — to je mjeno našeho wyšoko šhwaleneho Šbóžnika. Wudri a móžni semje šu šo psched nim pokorjeli a štroschtnje a šbožownje pucž wscheho cžela cžahnyli. Šozpjeni a hubjeni šu na tuto mjeno šwoje dowěrjenje štajeli a šczetpliwje šwój šchiz nješli a šo šradowali husto s tyschnym duchom a s rošlamanej wutrobu we šwojim Šbóžniku. Jesušowe mjeno ma dusche šbóžne cžinjazu móž w šebi. Šbóžnosć posbėhuje pschese wschě štarosče a cžerpjenja tuteho cžaja a dawa wješelosć k wschědnemu dželu a k bėdženju s njepscheczeliskimi mozami.

Tale wěštosć šdzerž naš, hdyž šo hdy w nowym lěcže šłabi a wopuschčeni a hubjeni cžujemy: Jesuš je pola naš wschitke dny hacž do šónza! To wosšew a šwjecž naš, hdyž w jeho domje budžemy šhromadženi: wón je šrjedža mješ nami. To budž nam troscht a šchit, hdyž šo hěšle mozy w našim cžaju pschecžiwjeja pschecžiwó jeho šwjatej zyrkwi. Šchit zyrkwi Jesuš Šhryštuš je: šchto cžze šo hěla šłobicž! Na žolmjatym morju cžahnych mēnjenjom wona w šylnej wěrje do Jesuša wyška:

Ja wēm, do koho wěrju,
Ja wēm, šchto wobšteji. —
Ja wēm, šchto šawoštanje,
Hdyž wschitko šhabla šo. —
Ja wēm, šchto wěcžnje traje,
Šchto njewopuschčži mje! —

Duž we Jesušowym mjeni
Nowe lěto šapocžmy!
Wěšče junu wobkrucženi
W dowěrje jo šłonežimy.
Šamjen.

R.

Šjednanliwosć.

Jedyn muž bėšche se šwojej žonu do nawalneje šwady pschischol, a tydžen dolho jemu rošhėwana žona na žane praščenje wotmolwjenja njeda. Duž šebi muž jedyn wjecžor šwėzu wša a s njej pod blida, šhamory, loža bydlanšjeje a špansšjeje štwy šwěcžesche. Žona bu wčipna, s dobom šwoje mjelcženje pschetorže a šo woprašča: „Mužo, šchtoha pytaš?“ Muž šnapšchecžiwí: „„Žona, ja tvoju hubu pytam!“ — Žona šo pocža šmjecž, a dokelž bė džē nětko šwoje mjelcženje pschetorhla, rēcžesche wona wjazn a šawda šwojemu mužej šłonežnje ruku jako šnamjo mēra.

Šubny šchecžijano, kiž mašch ty hšcže jeneho nješjednanliwego pschecžiwnika, daj šo tola roššwěcžicž a šhrēcž wot teho, kiž je

šwětko šwěta, kiž šwojich njepschecželow pytašche, kiž njebio wopuschčži a tón czejki pucž na tule šhubu semju wša, so by „mēr“ ščiniš. Njeje wón tež tebe po šwojej hnadže pytaš, jako bē ty hšcže jeho njepschecžel? Wopomni tola to šłowo: „Njedajcže šlónzu nad wašchim hnewom šahhadžecž;“ šapřej šo šam, nastuš najpředy pucž k šwojemu pschecžiwnikaj a pschivolaj jemu: „Mēr na šemi!“ Daj se štarym lětom štarym šłobam šahrijebanym bječ, šnašo na šónzu noweho lěta wjazn móžno njebudže, mēr ščinicž, a šo potom to hroženje w Mat. 5, 25 dopjelni. Šhěžor Študolf I. wospiet rjekny: „Ša šym šo husto šwojeje šrutosče a njepschecžel-niwosče kaš, ale ženje niz, bēc-li miłosčiwny a šjednanliwy byl.“

F.

Wotkhad lěta.

Mašch bēh w cžahnosći
Šhwata k wěcžnosći;
Ššchidlamy přecž cžahnu lěta
Tu se šachodnosče šwěta.
Wužicž njepschepaš
Daty hnadny cžaj!

W nim šo mēnja tu
Šradosć s tyschnotu;
Přecž šu nětko šboža krašny,
Šorjapošne cžēmne cžajny.
Ššy bral s wobaju
Dobyt ša duschu?

Šswět tón šahnje,
Wěcžnosć njesańdže;
Duž njecž tudny, kaš šo šłuišcha,
Wěcžne šubla pyta duscha.
Budž to štajnje cži
Šadawš žiwjenški!

Cžaj šo minje našch,
Štaraj šo, so mašch
Šoklady tam w Wožim raju,
Šotrež do wěcžnosče traju
A wscho pschewaža,
Šchtož šwět pošticža.

Štarosć, šrudoba,
Šswětne wješela
Štam te šubla pokrjwaju,
Šotrež wěcžne tracže maju,
Šo je wutroba
Šohko pschehlada.

Štam je, đerje mi!
To mje šahacži.
Nječ šo s Bohom štowašchuju,
Šha jich wěštosć w duschi cžuju
A mi radosć je
Šachod cžahnosče!

K. A. Fiedler.

Njedžela.

Šhinesojo žaneje njedžele nimaju, tola woni zušbnikow, w jich kraju bydlazych, šwėru wobkėdžbujaj, hacž cži njedželu šwjecža abo niz, a nima-li tajki muž njedželu šwoje šlamy šanknjene, woni jeho jako šchecžana s cžecžu šańcž nimaju. Tak šu w tamnym kraju kőžde šlamy, njedželu šanknjene, nēmny předaš šchecžijanstwa.

Šadmiral Šall nēhdy powjedasche, so jedyn šhineski šłóžnik, na jenej jendželškej šłóžki pola Šongkonga w škuzbjje štejazy, jako pytny, so šłóžne mužštwó wotpocžowasche a šo k Wožej škuzbjje šhromadžowasche, mješ tym so šhinesny dželacžerjo pschi brjošny po šwucženym wašchnju dželachu — to najpomnjenje ščini: „Wašch Šóh je lěpšchi a luboščiwšchi dyžli našch Šóh; pschetož wón wam mješ šhdom dnjemi jedyn k šwjecženju a wotpocžowanju dawa, a my mamy jeno jedyn džen wotpocžinka ša zyle lěto, — džēn noweho lěta.“

F.

Na nowe lěto.

(B. Šchmolč.)

Šłóš: Jesuša ja njepuschčžu —

Jesuša šej wušwolny
W šapocžatku tutoh' lěta,
Šeho mjeno trjebajny
Ša šchit w šitwoje tutoh' šwěta,
W jeho šubym towaštwóje
Šawoštajny wobštajnje.

W Zionje so khwalicz ma
 Jesufowe mjeno, słowo;
 A kaž husto do doma
 Božoh' pschitkadamy i nowoh',
 Njeh nasch Ebóžnik w miłosczi
 Nasche dusche wukwjeczi.

Seho hnadu, smilenje
 Czeszczicz i pravej wěru chzemy;
 Tak my wschědnuje bohacze
 Wjazh sboža dostanjemy:
 Wufbožicz, hlaj, budže saß'
 Jesufowe mjeno naß.

Nasche pucze dajce nam
 Nětto khodzicz w Seho mjenje;
 Ssměczi tuta hwěsda nam,
 Wscho so budže radzicz rjenje.
 Žohnowanje bohate
 S hnady so nam dostanje.

Wschitke frudžby, staroscze
 Seho mjeno czini słódke,
 Budže pschewobroczicz je
 Do sboža, so budža krótko.
 Schit a słónzo Jesuf je,
 Kiž wscho horjo směruje.

Jurij Brósl.

Wěru, lubosc, nadziju na lube nowe lěto.

(Swant.)

Nowe lěto wobradzi	Nowe lěto pósczele
Stare sbože w Khrysta krwi,	Saß' nam stare bėdženje,
Stary troscht czi pschinjesty. —	Bėda, chzesch jom' wuczestnyč!
Stara wěra jatčžej ty!	Stara wěra khrobka bydž!

Nowe lěto staru mőz
 Dari czi, wschaj chze twój Wótz
 S pomozu ždny bližicz so. —
 Stara wěra pohylit so.

Nowe lěto je frudžbu	Nowe lěto, stara ból,
Starej budže klapacz tu.	Sa naß nowy wótry kól.
Njeh so lěto wonowi. —	Schtoha tón chze wot tebie?
Stara lubosc, wostañ mi!	Stara lubosc, rostwuč mje!

Nowe lěto ja ruku
 Staru starosc wjedze tu.
 Rőzdej khěžžy khlēba daj! —
 Stara lubosc, wupomhaj!

Nowe lěto sawdawf je	Nowe lěto shonjenje
Nowy ja kraj sbóžnosče,	Nowe, so Bóh wumože
Sdžez b'dže junu nowe wscho. —	S hubjensstwa tež najwjetschoh'.
Nadzija, ach wjekel so!	Nadzija, i tym pohylit so!

Nowe lěto, nowa czět;
 Wjedze k njeju cze, to wěr!
 Tam je nowej' khwalby raj. —
 Nadzija, nětł sawyštaj!

Jurij Brósl.

Wulkomyšlnošč Napoleona I.

Běšče džen 27. novembra w lěče 1805, jako na Morawje se schěreho njebjja kahodne, male, žyle kulowate krupy padachu a runinu, k dolhej wyšokoj krajinye słuschozu a mjes Brnom a Broščějowom (Brošnik) ležazu, i mhlowej bělinu pschitkrywachu. Spo-

džiwnje frudno běšče to po schěrofej runinye. Mólčžke krupy padachu na tsěchi domow, tu a tam rosbroyenyh stejazyh, a nacžinjachu žyle zusbobne schudrowanje.

Cžežki a šylny wothlőß dawachu kroczele franzowskich regimentow, kotrež po twjerdže smjerskej pódže Morawškeho kraja do přėdka cžehnjechu, niž pať wěsteje kėdžbnosče. Po schpatnyh, schtropawych drohach pohibowasche so cžah kanonow, na kotryž so dživnje pschihladowasche, cžah pschējara nakładženyh wojow a prósdnyh wojow ja khoryh i wobdžiwanyjomej, ale njemylenej pomalłosčzu.

Tuto bluke schudrowanje cžlowjeskich cžrijėdow, kotrež cžehnjechu po smjerskej pódže, pschetorhny njejabžy hruby hlőß. Trompejtar pistasche wótšje do powětra. Pschisjemi Napoleonowy pschitkhad do šrijedž jeho wulkeje armeje.

Wokoło pjeczich i wječzora bėchu dživnje šdrasčeni khěžorowi miamelukojo i jašloweho lėša wujěchali a khwatachu psched khěžorowu khorejtu, kotruž schthri pschne lischaki cžehnjechu. Khorejta jėdžesche spěschuje a ja nej pokajowachu so wyšokje scžěny khěžorowych gardowych kėrašėrow.

Šdžž so khěžor bližesche, wostachu wojazy stejo a tworjachu spalěr; prezentėrowachu i tělbu a ja schkleńčanyhmi wotnamy khorejty wuhladowaschtej dživnje blyskatej woczi, kotrež wójška pschegladowaschtej. Na dobo wós fasta.

Napoleon šam duńčžka wotewri, wustoczi i wosa a pschitkwa i ruku bjes rukazny wobstararja kwartėrow k šebi.

Jurěr so pschibliži, štrawjesche a rjetny: „Majestosc, tule je to měštno, kotrež je mi Wascha Majestosc k fastaczu pschitkasała: Bojorliž — póst je tši mile wot Brna, runje tak daloko leži wot Sławkowa (Musterliž). S tehole dypka mőže cžlowjek pschi jašnym wjedrje jara daloko do kraja widžecž. Dowoli Wascha Majestosc, so du do přėdka? . . .

Napoleon scžěhowasche jurėra. Štupi do nimale wulkeho ruma, kotrehož scžěny bėchu bėle wobėlene. Dolhe blido, schěscž štólzow, dvě ławzy a pólne ložo bėšče žyła nadoba štrny, w kotrež chžyšche Napoleon pschibliženje rakuskich wójškow wocžafacž. Psched wulkimi bėłnyh khachlemi stejesch Berthier, major generalneho štaba, a wohrjewasche so.

Khěžor pokajšlowa a jeho přėni adjutant so woprašča: „Pscheje šebi Majestosc i lėkarjom rėčžecž?“

„„Ně, generalo! Mi budže schkleńča cžerstweho mloka došahacž, so byč tónle kachel štajit. Dajce mi se wšy wudejene krowjaze mloko pschinjesč. Schtőž budže mi jo dodawacž, ma mi jo kőždy wječzowokoło džewjecžich a kőžde ranje wokoło šedmich pschinjesč.““

* * *

Pjecž dnjow posdžišcho, džen 1. dezembra, scžeže so Napoleon do bivała; nochžyšche we wulkej Morawškej runinye drugeho loža mēcž, khiba pődu, drugeho štana, khiba njebjjo, ani drugeho wohnišchčža, khiba plomjenjaze schčžėpy pólneho wohnja. Žyle wojaf byč, woprawdže a wėcznje jako wojaf živy byč, to bė jemu najwjetsche wjekele.

Wječzow pschisjemi major Berthier: „Šutšje pschi dnicžu budže naß njepschecžel pschimacž, kotryž se schthri a wóškomdžėšacž tyšaz muži wobšteji.“

Khěžor džesche: „„Šutšje budže so mój prawy rőžł šhibowacž, hdyž do njeho ruske cžrijėdy prašnu. Šutšje mőže so štač, so moje šrijedžišchčžo popuščczi. Šutšje mőže lėwy rőžł . . .““

Šlőß da so pschecžimo temu šakłyšchecž: „Majestosc, šutšje budža Wasche woryokny dobnwacž, šutšje budža Wasche woryokny dobnčžėřške!““

To bė Murat, kotryž šebi šwėri, khěžora pschetorhnyč.

Šlubofo so wschitko wotmjelkny, jeno bóršy pschetorže so tuto mjelcženje i wojerškim sawolanjom: „Qui vive?“ (Schto tu je?)

Wšchi šwětle wulkeho bivałskeho wobnija wuhladachu marschaljo, kotřiž wokoło Napoleona stejachu, scžen, kotryž so pohibowasche po puczu, po hórzy, a kotryž so kžěžorskemu pscheybtyfkej bližesche.

Spěwny hlóš na nowe praščenje straže wotmolwi. „To je mloko kžěžorej . . .“

Hausser, Berthierowy tajomnik, pscheloži holzyne słowa do franžowskeho.

Jurěr džěsche na Napoleonowy pschifas pschihadžazej napšhecžo a młodu holzu psched Napoleona pschijedže.

Wschihadžaza běsche młoda wošoba mjes wóšomnacziimi a dwazycziimi lětami. Mějesche jašnej módrej woczi, kotrejž wuhladomaschej pod rjenje wushibnjenyimi brjowkami s nimo mery krašneho woblicza. Wošebnej ruzy pokasowaschej na to, so bě semjanskeho, s najmjenscha pak měšcžanského šempšchindženja. Čžežke žolte pletwy wobrubjachu ščěrofe běle čžoto. Holza bě wulka a běsche šdrasčena kaž Morawsta burowka; mějesche šadaty ščěry plasčez, kotryž psches wutrobno a šwjercha šufnje padasche, čžornej ščłórni s rjemjenjemi twjerdže špschpinanej. Šubjeschto, kaž čžepz šwjafane, jeje hlouwu pschifrywasche. —

Napoleon bě holzu w Bosorlizach pscheczelnje pschijal a wjedžesche, so bě se Šchlapanz pschijchla, so by jemu mloko pschinoschala, kotrejž bě so duzy po nimale dołhim puczu wschě šcheczžo.

Napoleonowej šylnej woli so na něotre wotomiki poradzi, wojaka wotpołozicž a wojeršte myšle podčžiščezecž, kotrejž jeho žyle šajimowachu; wsja s wošebnej rurow porzlinowy hornz polny mloka a postrowi s wulkim počesčžowanjom młodu holzu, kaž budžišche jemu hižom šnata byla. Š džiwnyim pschiswukom rjekny: „Džen dobry moja džowka!“

Potom so wobhonjesche, kžždu šłožku pscheyara šylnje wurjekujo: „Njemóžecže po franžowšku rěčecž?“

Młokowa holza woczi k semi šłoži a jara mjelcžo wotmolwi: „„Ně, Majestoscž!““

„Ale wuškosč, kotruž pschi tyhle šłowach šaczu, wobrašomasche so tak jašnje na jeje wobliczu, so maršchal Lannes Junot jemu do wucha šchufotasche: „„Šlej, mój luby, tuta młoda wošoba je jara pscheczelnja a je šawěsče jeno pschijchla k temu, so by rošpóšnala nasche postajenja. To drje je tola wušłědžerka.““

Kžěžor, wupiwšchi se šłěborneje šchalki mloko, da młokowej holzy šłoty, Louisdor, a wotpóšla ju se šłowami: „Božmje, knježna! Šutije šašo . . .“

Tola rjana wješna holza woprašča so Hausera: „„Šdže mam jutije mloko jeho Majestoscži pschijesč?““

Kžěžor rošbudži, hdyž běchu jemu praščenje do franžowskeho šcheložili: „Nó, šašo jowle . . . to rěka, njebudže-li mje rakuškoruške wóšjko nušowacž, se šwojim bivałom dale postupowacž. Ša tón pad dam šwojej młokowej holzy to wjedžecž.“

A jako wošebny mužški doda kžěžor k temu: „Junot, dajče podwyschkej tule wutrobitu holzu pschewodžecž. Wona dyrbi psches nasche lěhwo pschecrocžicž, so by wrócžo došchla do šwojeje wšty, a mi by to jara wopak byko, hdy by s nekajkim pschipadom napity wojak so njecžesčžownje pscheczžowo nej šadžeržal.“

Šecžeho dezembra wokoło pschipołdnja wotbhwawasche Napoleon w hrodowškim dworje w Ššlawkowje pschehladanje jathy, kotrychž bě jemu Murat póškal. Džen prjedy běchu franžowske brónje nješapomnicže dobył nad šjednocženej „nješmērnej armeju“.

Na dobo Napoleon čžěmnje brjowki ščžeže. W čžrjódže rakuškich wyschtow bě šwoju młokowu holzu špóšnal. Ale njebě

wjazny w Morawškej narodnej draščže, kaž tehdom w bivału pola Šurowa, ale we wošebnej šufnjanej draščže po najnowšchej módže, w fajšejž tehdom semjanki kžodžachu.

„Knjeni“, šarēcža kžěžor na žónšku, „čžecže mi wujafnicž . . .“

Młoda holza štupi psched kžěžora a rjekny w pschekladnej franžowschczinje: „„Wascha Majestoscž šhonicže nětkole, čžeho dla šym so pschedrasčžila; na Morawšku bursku holzu šym so pschewotowala, so bych šwojej wótcžinje šlužžila. Mój nan je polkownik hrabja Arbery, s krotka buch njewjesta hejtmana hrabje Wojnowa; mje a něotre semjanske holzy prošchachu, so bychmy Wasche postajenja wušłědžili. Prjedy hacž Franžowsojo do Brna pschijndžechu, dostach wot bura w Šchlapanzach domolnosč, so šmēm pola njeho bydblicž. Pschipadnje pschindže adjutant Wascheje Majestoscže na proh mojeho wucžeknišchcža; žadašche šebi čžerstwe mloko ša kžěžora Napoleona — a ja so namoškich, so čžzu jo dodawacž a wschěbnje pschinoschowacž, dofelž so nadžijach, so mohla so na tuto waschnje, Majestoscž, k wam pschiblicžicž! Ale njewuššychach nicžo wulkeho, a teho dla nicžo šwojim šwjafarjam nješdžělich. Ščžera psched pschimanjom šetkach so se šwojimi pschiswunymi . . . Šoni šu ša tón čžaf na polu čžesče padnyli . . . Duž móžu jeno hišchče šwoju macž pytač, so bych jej to pschijewila; ale so bych tule jako wojak wumrjela, jeli so šče, Majestoscž, tak po šwojich wóšnikich šakonjach postajili . . .““

Džekacž šekundow wotmjelny so kžěžor a potom rjekny: „Šordosčž wascheje dušche so mi lubi, dofelž nješcže wo mišosčž prošyla, dopokas, so šče wopravdže šylna, horda dušcha. Džicže w mēre k šwojej macžeri, moja knježna, a prajče hrabiny Arbery, so jej kžěžor Franžowšow dama wrócžo džecž, kotrejž je čžesčženja hódne. Ša nješšym, kaž to moji nješpscheczelj rošnoschuja, křwělacžny tyran. Dženša woplašuju s wani wschěch mužš, kotřiž šu na bitwišchcžu pola Ššlawkowa wostali . . .“

Tón křócž poklatny so „młokowa holza“ psched Napoleonom a jemu ruku čžesčžownje wokošchego rjekny: „„Majestoscž, domolcže mi, so šmēm waš mjenowacž Napoleona Wulkomyšlného!““

Wschelake s bliska a s daloka.

Š nowym lětom štupi nasche „Šomhaj Bóh“ do 20. lěta šwojeho wuhadženja. Š radosčžu móžemy wušběhnyč, so je licžba čžitarjom lěto a wjazny pschibjerala. Duž běsche žadanje a potrebnosčž nascheho šerbškeho luda, natwarjaze njedželške šopjeno ša duchowonu žyrowu mēčž. Wšchi špocžatku noweho lěta lubnych Ššerbow, kotřiž nasche „Šomhaj Bóh“ čžitaju, so čžyli nam šwěrní wostacž a tež šwojich šnatych a pscheczelow na nasche „Šomhaj Bóh“ dopomnicž a jich dohycž, so bychu tež šobucžitarjo byli. Wošebje knješow duchownych prošny, so čžyli šwojich wošadnych šašo pschi špocžatku noweho lěta na nasche njedželške šopjeno s kłětki dopomnicž. „Šomhaj Bóh“ móže so ššasacž pola knješow duchownych, kaž tež we wschitkich wudawařnjach „Ššerb. Nowin“.

Šnuty džak wupraja podpškaný redaktor šwojemu šobureduktorej, knješej wyschšchemu šeminarštemu wučerjej Šiedlerjej, ša jeho woporníwe a nješpróžnive džěto ša nasche „Šomhaj Bóh“. Wutrobný džak tež wschitkim lubym knješam, kotřiž šu nam nastawki a šhěrlušche podawali, s tej próštwu, so čžyli nasche „Šomhaj Bóh“ tež w nowym lēcže dobročžiwje podpjeracž.

Wschitkim lubym Ššerbam wutrobnje „Šomhaj Bóh“ do noweho lěta.

Gólcž, redaktor.

Dalšche dobrowólne dary ša wobohe armeniške šyroty:

Š Mošacžanského wošadny psches k. šar. Wicžasa:

M. N. 20 hr.

W mjenje wobohich šyrotow wutrobný džak.

Gólcž, redaktor.